

La desconcentració administrativa

Jordi Bachs

Mirant-ho fredament resulta estrany que, tot i havent quedat molt "cremat" després de ser vocal del Consell de districte durant els dos primers mandats, ara estigui aquí defensant, en cert sentit, la desconcentració administrativa. Deu ser que l'ésser humà és contradictori per naturalesa o potser és que, en el fons, resulta dur renunciar a allò pel que has lluitat durant tant de temps.

Cal reconèixer que els barris perifèrics de Sant Cugat, els districtes anomenats Mira-sol, La Floresta i Les Planes, constitueixen una realitat molt diferenciada del centre urbà, una realitat tan desconeguda que hi ha santcugatencs que encara els veuen com a suburbis –lamentablement Les Planes s'hi acostava bastant– i d'altres pensen que són envejables ciutats-jardí –Mira-sol podria semblar-ho, si es fessin les inversions necessàries–.

Ara voldria fer una mica d'història. Ja el març de 1986, al butlletí de l'Associació de veïns Sant Joan de Mira-sol, demanàvem la descentralització municipal i això també constituïa el primer punt de l'important "Decàleg de Mira-sol", signat per totes les associacions del districte i adreçat al nou Equip de govern a les darreries de 1987. Però caldria esperar a la modificació del Reglament Orgànic Municipal (ROM) i a l'aprovació consensuada del títol cinquè, "De la desconcentració administrativa i participació ciutadana territorialitzada" –que, per cert, atorgava força atribucions–, perquè el 18 de març de 1989 s'inaguessin formalment els tres Consells de districte, composts cada un d'ells per un President (el Tinent d'alcalde de Descentralització i participació ciutadana, aleshores en Vincenç Gavaldà), un sotspräsident regidor, designat per l'Alcalde, i fins a deu vocals, en representació d'associacions i entitats del districte, a més del secretari, que aixecava acta i no tenia vot.

Pel que fa al Consell de Mira-sol, en el que jo presidia la Comissió d'Urbanisme, va estar marcat a parts iguals per la il·lusió i la inexperiència. Durant aquest període, en què les reunions eren mensuals, es varen aprovar importants projectes urbanístics, com els de Capella de Sant Joan, Casetes de Can Rabella i vial perifèric, i també es varen fer millores a l'enllumenat i a l'escola bressol El Niu. Però nosaltres anàvem a totes i l'endarreriment d'obres tan necessàries com la urbanització de Mas-Janer, el cementat de les rieres i la construcció del Casal de Cultura, a més de la manca total de desafectacions, varen anar espatllant el bon tarannà inicial, sobretot perquè els vocals del Consell de districte teníem la percepció que no se'ns feia gaire cas.

En el segon mandat els Consells es van inaugurar molt tard, el 25 de gener de 1992. Al nostre districte es van completar alguns assumptes pendents, com la urbanització de petits sectors, la desafectació de quatre carrers i, sobretot, la inauguració –per fi!– del Casal de Cultura a finals de 1992. Però les qüestions plantejades als Plens del Consell s'anaven eternitzant, fins i tot quan l'Alcalde va presidir-los per la dimissió de Josep Romero. Això ens provocava un sentiment creixent de frustració, sense oblidar els greus problemes que va ocasionar la instal·lació de la planta de tractament de residus infecciosos sense que els vocals n'haguéssim estat informats.

Durant el darrer mandat ja no he estat membre del Consell. Malgrat que s'ha ampliat el vial perifèric a l'alçada de La Farga, aquest mandat ha quedat marcat per la crisi econòmica municipal, amb una dràstica reducció d'inversions per als districtes perifèrics i l'augment d'impostos i taxes –no oblidem que en aquests barris hi ha molts jubilats i també famílies senceres amb poc poder adquisitiu–. La manifestació davant la Casa de la Vila del 18 de febrer

de 1997 va desencadenar la suspensió dels Plens de tots els Consells de districte i l'inici de converses entre l'Alcalde, els veïns i els diferents partits polítics.

La consegüent reestructuració ha portat, vint mesos després, a allargar el període entre Plens a tres mesos i a incorporar-hi regidors representants de tots els partits polítics, la qual cosa pot obrir noves possibilitats perquè els nombrosos problemes dels districtes es coneguin millor.

Fins i tot podria ser convenient ampliar els Consells a tots els ciutadans de Sant Cugat, constituint-ne un altre per al nucli urbà –no caldria l'oficina municipal, és clar–, ja que s'estan creant moltes entitats veïnals noves i, en un municipi que creix tan de pressa com el nostre, els quatre anys que hi ha entre eleccions són massa temps d'espera per poder conèixer el que pensa el ciutadà.

Perquè els Consells de Districte siguin una eina eficaç de participació ciutadana cal tenir la voluntat política de descentralitzar, informant als vocals de tot el que es cou al seu barri i consultant la seva opinió abans que els projectes s'aprovin al Ple municipal. És a dir, no n'hi ha prou amb una simple desconcentració administrativa, cal fer una veritable descentralització municipal.

Jordi Bachs i Nebot, és membre de la Junta de l'Associació de veïns de Sant Joan de Mira-sol